

Ben ik nou gek?

Pieter Wisse

In *Qualitate Qua* (Eburon, 2014) dicht auteur Paul Oude Luttighuis aan mij (pagina v) “uitzonderlijke denkkraft” toe. Indien hij dat meent, ontleen ik er graag een verwachting aan. *Over verwachting gesproken* (2013), die luidt dat hij mijn analyse van zowel de redenen waarom hij het boek(je) schreef als van de inhoud ervan uiterst serieus neemt en dat hij gehoor geeft aan mijn oproep.

Ik vrees dat ik er opnieuw naar kan fluiten.

Voor wie geen geduld voor mijn verhaal heeft, benut ik graag het oordeel van iemand anders als samenvatting (hier uiteraard met diens toestemming opgenomen):

Met moeite heb ik het boekje doorgelezen. Het staat vol stellingnames, met af en toe wat zinvol als het ergens anders vandaan komt. Dat is het sterke punt van de auteur, bijna alles overschrijven, iets veranderen, iets weglaten en dan staat het er ineens als zijn briljante, eigen nieuwe idee. Vrijwel alle beweringen zijn ongebruikte eindpunten, een schot hagel samengesteld uit onbewezen orakels. Het boekje is in twee delen ingedeeld die niets met elkaar te maken hebben, maar dat wel zouden moeten hebben. Waarvoor het nuttig en bruikbaar is, toont de auteur nergens aan. Het boekje is opgezet als een horoscoop, waarbij de lezer vanwege alle onduidelijke beweringen zelf kan verzinnen wat hij toepasbaar vindt. Het is dus best mogelijk dat de lezer hier en daar iets ziet doorschemeren wat op een idee lijkt. Ik kon weinig verband met Metapatroon ontdekken.

Qua strekking heb ik inderdaad niets eraan toe te voegen. Maar ik had mijn analyse enz. reeds geformuleerd. Wie de toedracht e.d. toegelicht wil zien, kan hier verder terecht.

Oude Luttighuis, ik noem hem hier verder kortweg Oude, behandelt (pagina v) “een idee.” Daarover stelt hij in zijn inleiding dat hij (p. v)

vermoedde dat het de kern van [het] gedachtegoed [van Pieter Wisse] was[, maar h]et is [hem] nooit gelukt dat vermoeden op te helderen.

Wat verderop beweert hij dat

[h]et [...] jammer [is] dat de samenwerking met Pieter Wisse in een flinke verwijdering is veranderd.

Tja, ook met publicatie van *Qualitate Qua* zorgt Oude nog altijd niet voor toenadering, integendeel. En naar de redenen waarom hij dat “jammer” vindt, ben ik uiteraard bijzonder nieuwsgierig.

Ik moet er nog altijd maar naar raden. Mijn indruk is dat hij met die kwalificatie verder onuitgesproken, maar als dat zo is, daardoor des te geniepiger, zijn valse verwijt opwerpt dat “verwijdering” volledig mijn schuld is, nee, zeker niet de zijne, nee, hij is zich van geen kwaad bewust. Daardoor vrijwaart hij zich achteloos van verantwoording en trekt hij in één moeite door een rookgordijn op waarachter hij vrijelijk over mijn werk meent te kunnen beschikken.

Met deze kenschets van Oude als ‘uitgesproken’ parasiet wil ik zeggen dat zijn werk niet deugt. Het is niet van hem, en het is geen werk.

Natuurlijk heeft werk, in de zin van voortgezet oeuvre met doorwrochte samenhang en van wie dan ook, ernstig te lijden van parasitaire besmetting. De parasiet ondermijnt in allerlei

cruciale opzichten het werkvermogen van zijn zgn gastheer.

Ook ik ervaar dat natuurlijk zo. Waarvan moet ik leven als wat ik maak als het ware onder mijn handen vandaan gestolen wordt?

Omdat een parasiet naar zijn aard nu eenmaal nooit een ècht werk kan opzetten, ontwikkelen, onderhouden, enzovoort, past hij afleidingsmanoeuvres toe om zijn publicaties ten onrechte ervoor te laten doorgaan. Ditmaal betreft het *Qualitate Qua*. Dat gebeurt als regel met een stortvloed aan ondoorgrondelijke (veronder)stellingen.

Qualitate Qua loopt inderdaad over van onzinnige beweringen. Die zijn erop gericht de lezer zodanig te imponeren dat z/hij zich niet waagt aan navraag, discussie e.d. Zodoende verwerft de parasiet ruimte voor vrij spel ... maar helaas is het geen spel.

De gevolgen zijn alom schadelijk. Zonder onderling vertrouwen stagneert maatschappelijk verkeer en verliezen we in hoog tempo aan beschaving. Welke schade hij elders aanricht, telt voor een parasiet domweg niet. Kortom, dat is asociaal.

De onzin is wèl van hem, maar dat is dus géén werk.

Hoe succesvoller iemand is als parasiet, des te moeilijker is de opgave van ontmaskering enzovoort. De opeenhoping van onzin is een valkuil. Ik probeer 'm zoveel mogelijk te vermijden door de aandacht te richten op wat Oude op de schaal van-waarschijnlijk-tot-en-met-geheid m.i. ontleende aan mijn werk, overal zònder bronverwijzing. Ik vind het normaal, herstel, mijn plicht gelet op zindelijke verhoudingen in opbouwende samenleving, om hem dáárop aan te – blijven – spreken.

Zolang netzo normaal antwoord uitblijft, diskwalificeert Oude zichzelf voor vertrouwen.

Ingewikkelder is het beslist niet voor opbouwend maatschappelijk verkeer.

Maar ... indien de diagnose van Oude's publicitaire gedrag als parasitair hout snijdt, is het uiteraard de vraag of hij in dat opzicht überhaupt aanspreekbaar is op sociale instelling. Dat zou verklaren waarom toenadering door hem tot valse retoriek beperkt blijft, dwz met exact de òmgekeerde bedoeling, te weten om afstand – hij noemt dat “verwijdering” – te verzekeren zodat hij moeilijker valt te betrappen.

Zolang we qua wèrkelijke verantwoording niets van hem blijven horen, bedoel ik hier geen aanspraak gericht tot Oude maar een dringende waarschuwing voor potentiële gastheren. Pas op voor de parasiet! Besmetting valt te vermijden door extra op hygiëne te letten; zie *Innovatieparasiet: pleidooi voor gastheerhygiëne* (2012). Zie ook *Beware of the plagiarist!* (2013).

Wie eenmaal besmet is, ziet zijn hulpvraag afgewezen door betrokken instanties en merkt dat zij nota bene de parasiet blijven steunen met alle èxtra schade van dien. Die medeplichtigheid blijkt zowat inherent aan (het) systeem, waardoor beschaving alsmaar verder te zoeken raakt; zie ook *Up against a state of perversity* (2012).

Ik heb met besmetting botte pech gehad, kan gebeuren. Ja, dàt is pas uitermate “jammer”! Ik werd eraan blootgesteld door mijn vertrouwen in wie Oude (p. v) “[e]en bijzondere opdrachtgever, Peter Waters,” noemt. Nee, Waters deed niets om de diefstal van mijn werk te helpen herstellen. Ja, ook Waters heeft vertrouwen ernstig beschaamd.

Maar als we niet langer dùrven vertrouwen, komen onze verstandhoudingen tot stilstand.

Waar zijn we dan?

Een complicerende factor voor effectieve bestrijding vormt de parasitaire levenscyclus. Kort gezegd, hij wisselt van gedaante. Oude deed zich tegenover Waters aanvankelijk voor als onafhankelijk onderzoeker. Zo legde hij de hand op mijn werk.

Waters vond het wel prima toen Oude vervolgens de gedaante van fixer aannam, terwijl de tegenstrijdige belangen hem toch subiet hadden moeten opvallen. Hoe dan ook, Waters

bezoek o.a. voor de verleiding dat de financiële bijdrage van zijn eigen overheidsinstelling zeer beperkt kon blijven, omdat de financiering van wat hij, Waters, dus, naïef nog dacht dat zijn plan was grotendeels met overheidssubsidie voor innovatie kon lukken. Daarvoor moest de subsidieaanvraag uiteraard wel iets nieuws voorstellen ...

Zakenman Oude had allang zijn eigen plan waarvoor hij o.a. Waters gebruikte, die dat echter niet wil toegeven omdat hij daardoor medeplichtigheid aan bedrog bekent.

Bij mij gaat Oude dus langs voor kennis. Daarmee komt hij via Waters vervolgens bij u, terwijl hij doet alsof hij het allemaal zelf heeft verzonnen. Wat hij aldus wil ontfutselen zijn uw reputatie, geld e.d. Als u erin stinkt, merkt u gauw genoeg dat u nogal wat kwijtgeraakt bent. Hij rekent erop dat u dat uit schaamte echter niet gauw durft toe te geven, laat staan er aangifte van te doen, en maakt u als het ware medeplichtig aan bedrog van ... uzelf. Wat is alweer de moraal van het verhaal van de kleren van de keizer?

Voor misbruik van vertrouwen bestaat in het Amerikaans een toepasselijke aanduiding: confidence game. Nogmaals, een spel is het echt niet ...

Door zijn gedaantewisselingen vergroot de parasiet de kans dat u maar moeilijk kunt begrijpen – en daarom wellicht gauw de neiging heeft er maar helemaal geen moeite voor te doen – waar ik het over heb. Met zijn verschillende gedaanten bezorgt hij u, inmiddels slachtoffer in verwarring, afwijkende ervaringen. Pas dankzij overzicht over de gehele parasitaire cyclus kan ook bij u inzicht ontstaan dat we elkaar bij bestrijding moeten helpen.

Op de achterzijde van het boekomslag van *Qualitate Qua* staat “een uitgebreide inleiding” aangekondigd waarin “de auteur zich [verantwoordt] voor zijn filosofische zoektocht.” Dat klinkt weliswaar reuze ... verantwoord, maar waarover “de auteur” zich m.i. daadwerkelijk dient te verantwoorden kan ik nergens ontdekken.

Over wat Oude nu “verwijdering” noemt, heb ik me van mijn kant allang en zeer uitgebreid verantwoord. Dat valt na te lezen in het tweedelige *Zwartboek consortium E.*, zie [Hoofd op hol](#) voor deel 1 en [Met klachten over integriteit enzovoort moet je blijkbaar geen haast hebben](#) voor deel 2. Achterin deel 2 zijn verdere publicaties opgesomd over het bedrog waarin Oude m.i. de hoofdrol speelt.

Het gaat om Metapatroon (Engels: Metapattern). Dat is een methode annex taal voor conceptuele modellering. Daarvan ben ik de, zeg maar, uitvinder. Ja, in zijn inleiding vermeldt Oude één van mijn talloze publicaties erover, te weten *Metapattern: context and time in information models* (Addison-Wesley, 2001).

Nee, Oude en ik leerden elkaar niet in 2009 kennen, zoals hij in zijn inleiding stelt. Dat was pakweg zes jaren eerder. Wij werkten, allebei ingeschakeld als extern adviseur, voor verschillende zgn programma's onder regie van Ictu (ICT Uitvoeringsorganisatie). Ik probeerde hem destijds al voor Metapatroon te interesseren, maar van enige belangstelling gaf hij pas veel later blijk. Dat was vanaf eind 2008 toen hij in zijn hoedanigheid van Novay-medewerker (voorheen: Telematica Instituut) van Forum Standaardisatie opdracht kreeg voor een onafhankelijke evaluatie van Metapatroon. Daarover vermeldt Oude in *Qualitate Qua* niets meer dan dat (p. v)

[e]en bijzondere opdrachtgever, Peter Waters, [...] ons bij elkaar [bracht].

Zijn evaluatierapport vormt bijlage C van [Semantiek op stelselschaal](#) (Forum Standaardisatie, 19 juni 2009). Wie dat erbij haalt, twijfelt niet (langer) aan Oude's begrip van Metapatroon.

Kort ná zijn evaluatie van Metapatroon richtte Oude met zo'n fameuze parasitaire gedaantewisseling een consortium op, nota bene gesteund, zo niet aangespoord, door Forum Standaardisatie met, inderdaad, Peter Waters als hoofd van het ondersteunend Bureau. Klopt, dat is het hoofd van [Hoofd op hol](#).

Om vervolgens de ruimste overheidssubsidie in de wacht te slepen degradeerde Oude de

volwaardige modelleermethode/-taal Metapatroon tot slechts “een idee” waaraan dat consortium dan de nodige methodische enzovoort handen en voeten zou geven. Opbrengsten waren allemaal voor Novay en TNO (op wiens geprivilegieerde toegang, als zgn kennisinstelling, tot innovatiesubsidies Novay meelifte in ruil voor een aandeel in de ‘omzet,’ zie voor allerhande details dus *Zwartboek consortium E.*).

Als één van de eerste resultaten bevat het Essence-rapport *Essence taaldefinitie en denkwijze, voor het contextueel modelleren van concepten* (versie 1.0, 31 mei 2011) een beschrijving van de zgn Essence-taal. Overigens is de aanduiding als resultaat erg genereus. Dat zou betekenen dat Oude c.s. er iets voor had gedáán. De Essence-taal bleek echter een gedetailleerde nabootsing van Metapatroon, met specificaties vrijwel letterlijk overgenomen uit vooral zijn eerdere evaluatierapport van Metapatroon (waarvoor ik hem intensief hielp met uitleg).

Wat mij betreft bestaat géén twijfel over plagiaat; zie *Zoek de verschillen!* voor analyse, ook in Engelse vertaling beschikbaar als *In search of differences*. Voorts heeft de persoon die in opdracht van Forum Standaardisatie een tweede onafhankelijke evaluatie van Metapatroon opstelde, laten weten:

it does appear to me that Essence is nothing more than Metapattern with a different name.

Kortom, de zaak van plagiaat en, op grond daarvan, subsidiefraude is klip en klaar. Op de klachten terzake van mij respectievelijk mijn bedrijf Information Dynamics houdt echter iedereen zich van de domme.

Die vlucht naar voren, inclusief verleiding tot verlengde medeplichtigheid van eerder opgelichte Essence-deelnemers en subsidieverstrekkingen, zet Oude in *Qualitate Qua* onverminderd met volle vaart voort door zich pertinent niet (!) te verantwoorden. Zo bestendigt hij afstand, met bijbehorende ruimte.

Het ziet er zelfs naar uit dat zo’n eerdere deelnemer annex slachtoffer opnieuw zakelijk met Oude in zee gaat. Als je zó dom bent, moet je het natuurlijk ook helemaal zelf weten. De reden om het wel degelijk op te merken, is dat overheidsinstellingen er gemeenschap geld aan besteden. Dat is een misstand.

Opmerkelijk genoeg geeft Oude ditmaal zèlf nauwkeurig aan, hoe vastgesteld kan worden dat de Essence-taal zoals beschreven in *Essence taaldefinitie en denkwijze* “hetzelfde” is als Metapatroon. Want voor *Qualitate Qua*, dat hij afgekort weergeeft met QQ, geldt volgens Oude (p. xvi):

Zouden al zijn woorden systematisch door andere vervangen worden, zou QQ hetzelfde willen blijven betekenen.

Sterker nog, voor die eerste versie van de Essence-taal, die ik hier verder Essence-taal-1 noem, hield Essence c.q. Oude vrijwel alle “woorden” gelijk aan de terminologie die ik voor Metapatroon ingevoerd had. Het plagiaat en bijgevolg subsidiefraude zijn aldus zelfs evident. Van mijn kant vind ik daarvoor niet zozeer “verwijdering” passend, maar doe ik herhaald verzoek aan o.a. Oude om zich schriftelijk, dwz controleerbaar, te verantwoorden. Helaas is hij daarop tot dusver nooit ingegaan. Maar ik blijf het proberen ...

Het ontgaat Oude dat hij door de “verwijdering” waaraan hijzelf blijkbaar hecht, feitelijk (p. xi) “privégezag over zijn taal vestigt.” Hij laat zich immers niet aanspreken op wat hij al dan niet zegt. Aldus overtreedt hij een maxim dat hijzelf zo stellig oppert (p. xi):

Wie zijn taal privé wil houden, moet zijn mond houden.

In de praktijk gedraagt hij zich ernaar dat hij mijn taal als privé aanmerkt, ofwel precies omgekeerd. Daarom moet ik mijn mond houden. En als ik onverhoopt toch iets zeg, ben juist ik het die in overtreding is en waarom hij tegenover mij het volste recht heeft zijn mond te houden ... die hij wel opent voor zijn eigen taal waarvoor hij zich intussen, volgens hem eveneens met het volste recht, mijn taal toegeëigend heeft.

Is er met – het boekje – *Qualitate Qua* nog steeds plagiaat door Oude van Metapatroon aan de orde? Nee, volgens mij niet langer van Metapatroon, althans niet integraal zoals met Essence-taal-1. Dat is m.i. wel zo op onderdelen, waardoor van passend verband geen sprake meer is (waarover verderop meer). En hij probeert op dezelfde manier onder verantwoording uit te komen, te weten door onbegrip te veinzen.

Ik sluit niet uit dat hij het “jammer” vindt dat “samenwerking” met mij voorbij is als gevolg van “verwijdering,” omdat hij wel degelijk beseft dat ik borg sta voor samenhang die hem blijft ontgaan. Dat gemis zou hij dan in *Qualitate Qua* proberen te overschreeuwen. Zoals gezegd herken ik vooral oorverdovende onzin.

Hij doet o.a. gewichtig door enkele bekende filosofen op te sommen, maar doordat hij zich feitelijk op mijn werk oriënteert zou hij juist dáárover open discussie moeten voeren. Waarom onthoudt hij zich er consequent van? Als ik ook een vermoeden mag opperen, wellicht is hij terecht bang dat hij zodoende zijn plagiaat enzovoort bekend. Intussen ondermijnt hij verder het vertrouwen dat onmisbaar is voor opbouwende samenwerking.

Zulke samenwerking dient natuurlijk van twee kanten te komen. Waar blijven de oprechte bijdragen door Oude?

Het patroon dat ik opnieuw in *Qualitate Qua* herken, is dat Oude destijds niets wilde weten van allerlei thema’s e.d. die ik voor stelselmatige modellering – vaak indringend – onder zijn aandacht bracht, maar die hij later opbrengt alsof hij ze zèlf bedacht enzovoort. Tja, als zijn bewering wèl klopt dat (p. v)

[h]et [hem] nooit gelukt [is] op te helderen [wat] de kern van [het] gedachtegoed [van Pieter Wisse is,]

verklaart hijzèlf met zoveel woorden dat wat hij overneemt voor hem slechts vergaand aparte brokstukken zijn. In zijn versie is daardoor de samenhang verloren gegaan om het te laten wèrken. En dat verklaart dan weer waarom Essence-deelnemers er geen steek mee opschieten, integendeel.

Zie ik soms spoken?

Opvallend vind ik meteen de algemene positionering van zijn boekje. Oude noemt het (p. v) “een filosofische tekst.” Hij beweert dat hij pas (p. xii) “anderhalf jaar geleden,” zeg dus maar midden 2013,

nadat Essence zich al behoorlijk had ontwikkeld, [...] ook filosofie [is] gaan lezen.

En, zo gaat Oude daar verder,

raakte [hij] ervan overtuigd dat Essence een samenhangende filosofische basis kon krijgen, ook al lag die nergens klaar.

Is het heus?! Nergens? In elk geval zijn grondslagen voor Metapatroon sinds jaren uitgewerkt inclusief gedocumenteerd.

Tijdens de periode die Oude bestempelt als (p. v) “samenwerking met Pieter Wisse” heb ik er herhaaldelijk bij hem op aangedrongen om kennis van desbetreffende publicaties te nemen. Dat kan hij onmogelijk ontkennen, omdat ik die verzoeken niet louter mondeling deed, maar ook schriftelijk. Mijn aandeel aan onze correspondentie in bedoelde periode heb ik eveneens gepubliceerd. Zie *Hallo Paul* (2013). Wie zoekt op trefwoord filosofie resp. filosofisch ontdekt prompt dat het aan mij zeker niet gelegen heeft. Desondanks volhardde Oude in botte afwijzing van relevantie van grondslagen, dus filosofie; daarvan zag hij het nut voor een modelleermethode/-taal totaal niet in.

Nu afficheert hij zich als de filosoferende pionier voor (p. v)

het vak waarmee [hij] in [z]ijn levensonderhoud voorzie[t]: het ontwerpen en besturen van geautomatiseerde informatievoorziening.

Nee, die pionier ben ik trouwens evenmin. Het belang van filosofie voor bestuurlijke informatievoorziening was bijvoorbeeld Bas Brussaard reeds overduidelijk, wat ik dankbaar boekstaafde in *Filosofie van de informatiekunde zoekt beschermheer* als mijn bijdrage aan een liber amicorum ter zijner ere (in: *Organisatie van de Informatievoorziening: verschuivende en transparante grenzen*. (Kluwer Bedrijfswetenschappen, 1995). Hoe volwassen samenwerking m.i. werkt, bewees Brussaard door mij later de eer aan te doen een Nederlandse vertaling te maken, met toevoeging van eindnoten van zijn hand, van een opstel dat ik oorspronkelijk in het Engels schreef; voor zijn vertaling, zie *Een nieuw raamwerk voor informatiebegrippen* (2003). Ik wijs er graag op dat de expliciete kwalificatie als “nieuw” een toevoeging is door Brussaard (zoals vergelijking met het Engelstalig origineel duidelijk maakt), die juist afkomstig van hem geloofwaardig is.

Oude verdoezelt onverstoord verder met de impliciete suggestie dat hij nooit op dat informatiekundig belang van filosofie gewezen is. Volgens hem, nogmaals (p. xii),
[lag] een samenhangende filosofische basis [...] nergens klaar.

Voor zover ik kan nagaan, heeft hij zich voor Essence rijkelijk bediend uit wat ik als grondslagen voor Metapatroon ontwikkelde. Dat doet hij consequent zonder concrete verwijzingen. Pionier? Nee, een kennisstalker. Op z'n minst is dat grove inbreuk op wetenschappelijke integriteit. Dat is fout, punt.

De grondslagen van/voor Metapatroon duid ik aan als subjectief situationisme. Van (het) subject maakt Oude inmiddels ruim melding. “Dit is een stap,” laat hij weten (p. viii)
die, zeker in de context van mijn vak, paradigmatisch mag heten.

Ja, dat klopt, hoewel ook dat “mijn vak” nogal aanmatigend klinkt. Maar, nee, hij heeft die stap zeker niet als eerste gezet. In dit verband doet het er trouwens helemaal niet toe, of ik dat al dan niet was. Nogmaals, Oude was het in elk geval niet. Dat kan hij onmogelijk claimen; zoek in *Hallo Paul* op trefwoord subject.

Het idee waarover *Qualitate Qua* gaat, zou (p. viii)
zich gaandeweg ontwikkeld [hebben] in het Essence-project.

Nee, zo was het beslist niet! Dat project begon met de verdoezeling van Metapatroon en de zgn fase 1 van het Essence-project eindigde met het plagiaat ervan. Daartussen streken TNO en Novay dus frauduleus een forse overheids subsidie op en door dienovereenkomstig valse concurrentie was, over “in levensonderhoud voorzie[n]” gesproken, de markt voor mijn onderzoek- & ontwerpbedrijf Information Dynamics grondig bedorven.

Afhankelijkheid van subsidiefraude is op termijn geen levensvatbaar verdienmodel, althans, dat hoop ik dan maar. Integere professionals houden het bij zo'n organisatie gauw voor gezien.

Laat ik het erop houden dat het me niet verraste dat Novay failliet is gegaan. Oude slaagde erin van werkgever te wisselen, waar ze (website, geraadpleegd op 18 december 2014)
[t]rots [...] meedelen dat onze medewerker, Paul Oude Luttighuis[,] een boek heeft geschreven: *Qualitate Qua*.

Altijd fijn, hartelijke steun van je werkgever. Van Oude vermeldt de website in kwestie het citaat dat

[z]ijn werkgever [...] zo bijzonder [was] om financiële ruggensteun te geven aan de verschijning van QQ zonder zich maar enigszins met de inhoud ervan te bemoeien.

Prima, dat geeft die werkgever alle ruimte om zich er zonedig van te distantiëren. Intussen heeft Oude die “financiële ruggesteun” toch maar weer mooi te pakken. En voor distantiëren hoeft hij helemaal niet bang te zijn. Modus operandi, heet dat. Zodra hij onder die QQ-noemer ook voor zijn nieuwe werkgever omzet genereert, zit zijn parasitaire medeplichtigheidshaakje er weer stevig in.

In een volgende fase van het Essence-project verscheen o.a. het rapport *The Essence language, version 2* (Essence, 19 juni 2013). Wat ik daarom hier Essence-taal-2 noem, vertoont inderdaad een verschil met Essence-taal-1. Aangezien Essence-taal-1 exact gelijk is aan Metapatroon, komt Essence-taal-2 er dus niet langer precies mee overeen.

Het “idee” voor die afwijking is echter evenmin origineel, want wat ik in paragraaf 5.2 in mijn boek *Metapattern* opvoer als Cartesian product komt er reeds op neer. Zo’n product als wiskundig begrip is een samenstelling van een willekeurig aantal knooppunten, maar met Metapatroon blijft de binaire oorsprong van elke verbijzondering axiomatisch.

Dat heeft Oude òmgedraaid, nou ja, geprobeerd. Dat vind ik methodisch een overhaaste, zo niet overmoedige ingreep. Dat pakt in elk geval verkeerd uit. Doordat in Essence-taal-2 de kwalificatie van de verbijzonderende knooppunten als context resp. signatuur zijn verlaten, is contextuele verbijzondering niet langer kenmerkend. Daar gaat het ook mis qua ...

eenduidigheid, beheersbaarheid enzovoort, alle retoriek in *Qualitate Qua* ten spijt. Ik kom er verderop op terug onder o.a. de noemer van professionele discipline. Nota bene, indien de mensen met die discipline ontbreken, moeten ‘we’ ze opleiden.

Met de aanduiding *Qualitate Qua* wil Oude nadruk vestigen op iets steeds (p. ix) “in de betreffende hoedanigheid.” U raadt het al, zoek in *Hallo Paul* op dat trefwoord, hoedanigheid.

Nee, dergelijk accent op wat ook rol e.d. kan heten, is zeker niet mijn oorspronkelijke ... idee. Wel acht ik mijn claim terecht dat ik met Metapatroon een modelleermethode/-taal ontwikkelde voor sterk verbeterde beheersing van betekenissenvariëteit ongeacht de schaal van informatieverkeer. Diezelfde claim voor Essence-taal-1 klopt daarom (ook), maar is bedrog vanwege plagiaat.

En voor Essence-taal-2 klopt aanspraak op oorspronkelijkheid volgens mij vooral praktisch dan weer niet. Dat komt omdat Essence-taal-2 geen compleet Metapatroon meer is, maar neerkomt op een andere, alweer veel langer bestaande modelleertaal. Ook dat verklaar ik verderop nader. Oude lijkt nog niets in de gaten te hebben, maar hij heeft zich met de volgende versie van de Essence-taal van het ene in het andere plagiaat gemanoeuvreerd. Tja, met zo’n dubbelslag maakt hij m.i. dan weer wèl een prima kans op oorspronkelijkheid.

Om nodeloze discussie te vermijden citeer ik tussendoor uit *Van Dale* (1984) het lemma plagiaat:

1. letterdieverij; het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk; - bij uitbr[eiding] in toepassing op diefstal van allerlei andere geestelijke eigendom; - 2. een van anderen overgenomen deel van een geschrift enz.

Nota bene, het is dus niet slechts plagiaat in geval van letterlijk overnemen. Oude gebruikt de term “gedachtegoed.” Wie dat zònder bronvermelding overneemt, en al helemaal wat hij aanduidt als “de kern [er]van,” is ook plagiaris. Als inbreuk op wetenschappelijke integriteit telt dat zelfs extra zwaar.

Wat ik niet kan volgen is dat Oude de zgn correspondentietheorie afwijst (p. vi), maar (p. xi) “het feit-begrip en het ding-begrip equivalent” acht. Hij lijkt het vervolgens allemaal op één hoop te gooien door

voor dit feit-en-dus-ding of ding-en-dus-feit [...] de term *positie* [te] kiezen.

Wat zich daar m.i. wrekt, is dat Oude nooit serieus heeft willen kijken naar de semiotische enneade, inderdaad, hoewel ik hem er vaak genoeg naar verwees. Ja, het is eentonig, dat kunt u wederom nagaan in *Hallo Paul*.

Wat Oude doet, is het mengen van categorieën. Als dat al geen logische hoofdzonde is, geldt het in elk geval als filosofische diskwalificatie. Nu is hun convergentie in grondslagen

onvermijdelijk, maar qua grondslagen bezorgen ze ons nu net het scharnier met divergentie. Exemplarisch voor zo'n productief axiomatisch schema vind ik de semiotische triade van Charles Peirce. De triade staat voor samenhang resp. zijn elementen voor verschil; volgens de triade hangen (zijn) elementen onlosmakelijk samen. De semiotische enneade heb ik ontworpen als voortzetting van Peirce's triade; zie hoofdstukken 2 en 4 in *Semiosis & Sign Exchange: design for a subjective situationism, including conceptual grounds of business information modeling* (Information Dynamics, 2002, proefschrift Universiteit van Amsterdam).

Wat is er nu zo moeilijk aan secure verantwoording?

Het kan natuurlijk ook dat Oude best begrijpt dat "een samenhangende filosofische basis" voor een methode/taal voor informatiemodellering door-en-door semiotisch moet zijn, maar dat hij zich er (nog) niet aan waagt om ook die in detail uit mijn werk te kopiëren. Hij lijkt hoe dan ook onoverwinbare moeite met bronvermelding te hebben. Al helemaal omdat hij verantwoording blijft ontwijken, heb ik de alsmaar sterkere indruk dat hij wèl wil profiteren van de resultaten van (p. v) "uitzonderlijke denkkracht." De eer houdt hij echter graag, maar dus volkomen vals, voor zichzelf. Of zou hij door verantwoorde verwijzingen een gevoel van afhankelijkheid krijgen en de voor hem dan kennelijke onverdraaglijkheid ervan bestrijden door te doen alsof hij het allemaal zèlf bedacht heeft? Nogmaals, zolang Oude er het zwijgen toe doet, blijft het speculeren.

Heeft hij wellicht meer onbetrouwbare publicaties? Ik ken er dus zo al een behoorlijk aantal.

Eén van de – negen – onlosmakelijk samenhangende elementen van de enneade is motief.

Klopt, de (p. xi)

taalgebruiker heeft niets aan zijn taaluiting als zijn bedoeling er niet in deelneemt[,] meldt Oude. En òf dat bekend klinkt! In *Semiosis & Sign Exchange* schreef ik bij wijze van slogan over de taalfunctie dat

every sign is a request for compliance.

In het Nederlands:

elk teken is een verzoek tot inschikkelijkheid.

Als dat van mij al niet zo origineel is, kan Oude er al helemaal geen aanspraak op maken.

Onder de noemer van "bronnen" doet Oude leesverslag (pp. xii-xxii). Hij blijkt vooral tijdens vakantie in caravan of huisje wat filosofische literatuur te hebben gelezen. Is soms louter de opsomming van locaties waar hij blijkbaar in ijlt tempo las wat zorgvuldige bestudering vergt om er zelfs maar een begin van begrip van te krijgen, wèrkelijk wat hij onder verantwoording verstaat? Ernstige reden tot bezorgdheid geeft reeds dat hij vooral secundaire literatuur raadpleegde. Dat hij ook die publicaties als bronnen èn hun opstellers niet serieus nam, toont Oude opzichtig. Hij bekent (p. xii):

Ik was opportunistisch genoeg om de teksten te gebruiken als een snoepwinkel van ideeën, zuurtjes en zoetigheden waaruit ik naar believen kon selecteren voor mijn doelen.

Maar hoe zit het met de winkelier? Oude portretteert zichzelf feitelijk als ordinaire winkeldief, en ook in relatie tot mijn werk is die schets maar al te treffend. Hij loert louter op wat hij lust, graait ernaar, propt het verder zonder proeven naar binnen, verlaat de winkel zonder te betalen en ... doet alsof de ànder volslagen gek is als die er iets van zegt. Wat vindt u ervan als ik dat een zware disparticipatiestoornis noem?

Waarom schrijft Oude niet dat hij met zorg ingrediënten verzamelt, steeds met precieze aanduiding van vindplaats? Van die ingrediënten stelt hij dan een maaltijd samen volgens een bepaald recept. Ook en vooral over waar hij dat recept vandaan haalt, moet hij uiteraard

verantwoording afleggen. En die maaltijd dient hij graag op voor wie ernaar uitkijkt er met smaak van te genieten. Welkom!

Maar, nee, Oude dicteert tot en met voorwaarden waaronder hij tot argumentatie bereid is (p. xliii). Zijn retoriek van openheid is vals. Volwassen samenleving onderhoudt evenwichtige pluriformiteit. Wat de één een argument vindt, neemt de ander in elk geval om te beginnen serieus. Dat past geen a priori afbakening bij.

Waar is Oude toch zo bang voor? Of is hij helemaal niet bang, en is het consequent parasitair gedrag? In het geval van het laatstgenoemde moeten we dat uiteraard netzo consequent bestrijden, hoewel het dan zelfs extra moeilijk is.

Hé, Oude heeft kritiek op (p. xiv) “het zogenaamde Semantic Web.” Dat was dankzij de grondslagen van Metapatroon allang overduidelijk.

Indachtig dat ook Oude beseft dat, vooruit, in zijn woorden, een taalgebruiker [...] niets [heeft] aan zijn taaluiting als zijn bedoeling er niet in deelneemt,

is de vraag gewettigd wat hij bedoelt met de melding dat hij van mij (p. xvii) voor het eerst de naam van Ferdinand de Saussure hoorde.

Gedateerd op 2 mei 2009 bevat *Hallo Paul* wat nadere schriftelijke toelichting die ik hem stuurde over het verband van Metapatroon met (het) structuralisme. Waarom haakt Oude er niet op in?

Wil hij ermee suggereren dat hij eigenlijk helemaal niets van de inhoud van *Qualitate Qua* afgeleid of zelfs overgenomen heeft van/uit mijn werk? Zo ja, dáár klopt dus niets van. Het vergt ook helemaal geen “uitzonderlijke denkkraft” om dat vast te stellen.

NIAM (p. xviii), ja, daar hebben we het ook over gehad ...

Heeft u ‘in’ *Hallo Paul* trouwens al qua als zoekterm geprobeerd?

Metapatroon erkent (p. xix) “positief [... d]ie principiële rol van verschil.” Als u verschil als zoekterm benut, bent u wel even bezig met *Hallo Paul*. Vooral dát is van *Qualitate Qua* dus evenmin iets nieuws.

Zo wemelt het in *Qualitate Qua* werkelijk van bekende fragmenten ... wat prompt duidelijk wordt voor wie zich ook maar enigszins verdiept in slechts enkele van de talloze publicaties over Metapatroon inclusief grondslagen. Qua relevantie voor dit commentaar op *Qualitate Qua* springt *Hallo Paul* er natuurlijk uit, omdat daarin tekstpassages opgenomen zijn die direct aan Oude waren geadresseerd. Ofwel, daarvan kan hij onmogelijk – blijven – ontkennen ze te kennen.

Voor iemand met een academische doctortitel, en Oude heeft zo’n titel, is zich-verdiepen-plüs-verantwoorden natuurlijk zelfs een plicht. Met zijn bezwering mijn werk eigenlijk niet te kunnen volgen is hij niet geloofwaardig. Tenzij ook die doctortitel ... Als Oude zulke speculaties wil vermijden, zal hij toch openheid moeten geven.

En als het nog was, dat hij nooit op die plicht was geweest ..., maar dat is aantoonbaar wèl voortdurend gebeurd ... zoals u door raadpleging van *Hallo Paul* bijna tot vervelens toe bevestigd gezien heeft.

Nu is het zo dat ik óók zo’n titel heb. Door de zaak Essence ben ik me er echter bijna voor gaan schamen. Want behalve Oude heb ik nogal wat andere doctores met resp. over klachten benaderd. Zonder uitzondering poeierde een hele reeks van directeuren-generaal tot en met ministers mij c.q. Information Dynamics af.

Zijn zij zelfs extra geneigd tot schending van integriteit, medeplichtigheid aan corruptie, enzovoort? Ben ik soms gek, dat ik weiger zulk asociaal gedrag te billijken?

Oude verklaart dat er volgens *Qualitate Qua* (p. xxi) “zonder hoedanigheden geen individuen” zijn. Ook daar raakt hij trefzeker wel degelijk (p. v) “de kern van [m]ijn gedachtegoed.” Zou hij heus niet weten wat hij daar stelt? Zij het met andere woorden, hij zegt het nu toch ‘kernachtig’ zèlf!

Dat punt heb ik van meet af aan overal benadrukt, dwz vanaf mijn opstel *Multicontextueel paradigma voor objectgerichtheid: naar de vijfde objectvorm voor flexibiliteit van informatievoorziening* (1991). Zie voorts o.a. mijn opstel *Ontology for interdependency: steps to an ecology of information management* (in: *PrimaVera*, working paper 2007-05, Universiteit van Amsterdam, 2007). Daarin staat (p. 7):

I am strongly aware that “I exist” is actually constituted by a multitude of “I behave’s.”

En, uiteraard, zou ik willen zeggen, zie *Hallo Paul* voor herhaalde pogingen om Oude aan bestudering van dat laatstgenoemde opstel te krijgen.

Juist dat opstel is hier tevens relevant, omdat Oude het met twee co-autoren opnam in de literatuuropgave van hun artikel *Context for Concepts: Information Modeling for Semantic Interoperability* (in: *Enterprise Interoperability*, samenstellers M. van Sinderen en P. Johnson, Springer, 2011). Ja, in dat artikel is plagiaat van Metapatroon herhaald. Mijn klacht werd door de zoveelste doctores behandeld, met voorspelbaar – uitblijven van – resultaat; zie *Met klachten over integriteit enzovoort moet je blijkbaar geen haast hebben*, deel 2 van *Zwartboek consortium E*.

Uit mijn opstel *Ontology for interdependency* is voorts het volgende citaat van belang (p. 12):

Within some situation, the question for consistency dissolves. For that situation, the object’s behavior exists. To put an additional label on it, behavior is always only positively present on account of its situational specification.

In the very same situation, there is no room for what would traditionally be called such behavior’s negation. As it is simply different, another situation accounts for such behavior, and so on.

A situational logic of interdependence is consistently positive. The mechanism of two-valued contrast between an affirmation and its negation is included in infinite-valued situational differentiation. A situation can be tuned to any degree of differential behavior.

Tjonge, wat Oude over *Qualitate Qua* beweert lijkt daar verdacht veel op (p. xvii):

In QQ [...] is alle waarheid positief, relatief en tijdelijk. Ontkenning is geen onmiddellijke tegenpool van het positieve[.]

Ik kan me voorstellen dat Oude zich op dit kernpunt aanvullend tegoed gedaan heeft aan mijn opstel *Metapatroon als logica van goedverbijzonderde informatiemodellen* (2013). Daarin stel ik (p. 8):

Voor elke situatie is gedrag van bijbehorend gesitueerd object positief bepaald, dwz in de zin van gedrag dat wèl bestaat. Ontkenning van bepaald gedrag is dan niet erkenning van omgekeerd gedrag, maar van afwezigheid oid ervan. Dat is (dan) de grenswaarde, waarover óók een positieve bewering valt te maken in dáárvoor relevante context.

Ja, het kàn zijn dat Oude het allemaal zèlf verzon. Maar wie tot dusver zelfs maar een beetje heeft opgelet, moet die kans intussen miniem schatten.

Opmerkelijk is immers ook zijn nauw verwante wending (p. xxiii) “à propos logica.” Oude kiest ervoor om

logica [...] te relativeren [...]. Zo’n levende logica heeft geen vooropgestelde contradicties meer.

Hoe inconsequent kan je zijn! In een poging om onder de klacht van plagiaat uit te draaien, verweten TNO en Novay mij geen formalisatie met zgn logica van Metapatroon te hebben verschaft. Daarom is het volgens hen geen heuse methode. En wat er niet is, zo ging hun ‘argument’ verder, kunnen we ook niet geplagieerd hebben ...

Daarentegen had ik nota bene opzettelijk afgezien van die wijze van formaliseren, aangezien die niet passend is voor wat ik ook wel stelsellogica noem. Zie *Stelsellogica* (2004) voor een zeer beknopte kenschets.

In *Hallo Paul* levert zoeken op trefwoord logica ook nogal wat op ...

In mijn opstel *Stelselmatige syllogistiek met Metapatroon* (2012) staat o.a. (p. 4):

Al dan niet met een expliciet beroep op syllogisme komen vaak redeneerfouten voor. Bovenstaande zin volgt op figuur 3 waarin de conclusie op z'n Metapatroons schematisch afgebeeld staat als verbijzondering van de zgn minor volgens de zgn major.

Oude schrijft in *Qualitate Qua* over (p. 33)

de drie geldigheden, van de twee premissen en van de conclusie [... waarvoor] de impliciete vooronderstelling [luidt dat ze] één en dezelfde wereld vertegenwoordigen.

Wat in de logica modus ponens heet, betreft een variant van syllogisme. Volgens Oude (p. 33) wordt de modus ponens[, lees ook: het syllogisme,] een bron van fouten waarin veronachtzaamd wordt dat de premissen in verschillende of slechts deels dezelfde omstandigheden geldig zijn.

Dat komt qua structuur ook weer precies overeen met mijn eerdere beweringen. Als dat toeval is ..., het zou kunnen.

Ook oefent Oude op logisch atomisme kritiek uit waarmee ik vertrouwd ben. U kent de procedure met *Hallo Paul*, ditmaal dus met trefwoord(en) logisch atomisme.

Vooruit, ik geef een voorbeeld van wat Oude mist door “verwijdering” die hij met een fatsoenlijke verantwoording gemakkelijk zou kunnen overbruggen. Waarvoor is hij (nog) bang? Volgens mij is die subsidiefraude verjaard. En ik kijk wel uit om de zaak aan de rechter voor te leggen. Want ik zou dan vroeg of laat tegen de overheid moeten procederen en daarvoor bedank ik om allerlei redenen (zoals verklaard in *Zwartboek consortium E.*). Enfin, tot die m.i. volstreekte redelijke stap voor toenadering heeft Oude zich nog niet weten te zetten. Wie weet helpt onderhavig commentaar hem inzien, dat hij piraterij beter kan staken.

Oh ja, ik zou een voorbeeld geven van wat opbouwende samenwerking kan opleveren. Oude schetst (p. xxvi) “de rationele rekenkunde.” Daarbij is

[e]en ratio [...] een combinatie van een teller en een noemer, die niet uitwisselbaar zijn. Teller en noemer zijn beide weer een ratio.

Dat kan aardig dienen als een beschrijving van Metapatroon volgens opwaartse verbijzondering (Engels: upward decomposition), dwz in de richting van de zgn horizon als grenswaarde. De teller moet dan worden opgevat als uitgangssignatuur (corresponderend met identiteit van partieel object) en de noemer met – het aanknopingspunt – van context (corresponderend met situatie), voilà. Aldus levert de ratio de signatuur van de contextuele verbijzondering. Een ander woord voor ratio is – in deze context – quotiënt.

Omdat Oude dol blijkt op neologismen, is het dan niet toepasselijk om daar quotiënt van te maken ...? Ik kwam erop als woordspeling, maar die term heeft ook serieus wel iets.

Ik ga wat verder in op Oude's (p. xxv) “ontknoping van de rekenkunde.” Behalve de hierboven reeds genoemde “rationale rekenkunde” oppert hij een (p. xxix) “extensionele rekenkunde.” Vervolgens vindt hij (p. xxxii)

het zaak om de rationele en de extensionele rekenkunde te combineren tot één rekenkunde[, te weten] de kwalitatieve rekenkunde.

Het belang geeft hij als volgt aan (p. xxv):

De kwalitatieve rekenkunde is een rekenkundige versie van het stelsel dat QQ uiteenzet.

Het is maar weer welke betekenis aan “rekenkunde” toegekend is, maar zodra we haar anders opvatten dan volgens kwalificering als ... kwantificering is het verder onzin. Met een getal waarderen we iets in zijn hoedanigheid als hoeveelheid. Ja, het is ook maar weer welke betekenis aan getal toegekend is ...

Oude's toepassing op rekenkunde verwacht m.i. slechts. Dat komt omdat hij het kwantificerende effect van – zijn aanname van – tijd miskent.

Het klopt dat hij zich daardoor onderscheidt van (p. xxxix) “de intuïtionistische wiskunde van L.E.J. Brouwer.” Ja, “Brouwer maakt [...] tijd a priori kwantitatief.” Ik zou juist zeggen, onderscheid met Brouwers opvatting maakt het onzin wat Oude probeert.

Over kwalificatie gesproken ..., het is maar weer ten opzichte waarvan zulk “a priori” relevant is. Oude probeert dat weg te moffelen. Zeg ook maar dat hij de betrekkelijkheid van (een) horizon mist.

Wat Oude met deels gewijzigde terminologie beschrijft is en blijft sterk beïnvloed door Metapatroons verbijzonderingsmethode. Daarbij veronachtzaamt hij echter de nodige en voldoende precisie die bestaat dankzij onderscheid tussen opwaarts resp. neerwaarts verbijzonderen. Daar valt echter eenvoudig wat aan te doen. Dat lukt door wat hij m.i. als synoniemen gebruikt, aparte betekenissen te geven. Wat Oude “ontknopen” noemt, zo stel ik voor, kan uitsluitend gelden als opwaartse verbijzondering. En “ontrollen” zou dan hetzelfde zijn als neerwaartse verbijzondering. Voor de zoveelste keer, naamswijzigingen zijn structureel zonder belang (zoals gelukkig ook Oude met nadruk beweert).

Metapatroon beperkt het aantal samenstellende delen per verbijzonderingscyclus tot twee (met grenswaarde zodanig gedefinieerd dat de ene verbijzonderingsmethode algemeen geldig blijft). Voorts kwalificeert Metapatroon. Volgens het perspectief van neerwaartse ontleding: één van beide samenstellende delen telt als iets-dat-verder-wordt-verbijzonderd (object) waarvoor het andere deel de voorwaarden in kwestie betreft (situatie).

In omgekeerde richting, opwaarts dus volgens Metapatroons aanbevolen oriëntatie met de horizon bovenin, levert verbijzondering inzicht in enerzijds waarvàn iets het verbijzonderde resultaat vormt, anderzijds volgens wat het als verbijzondering geldt.

Van zijn evaluatie van Metapatroon heeft Oude destijds dus prima begrepen dat stelselmatige betekenissenordering vergaand kan werken met (p. xxv)
recursie, dat wil zeggen [...] door toepassing van eenzelfde regel.

Recursie stoelt op, zeg maar, hergebruik. Iets kan a. neerwaarts gezien dienen als grondstof voor resp. b. opwaarts gezien gediend hebben als resultaat van een cyclus, enzovoort. Daarom is tijd een inherente factor, en de reden waarom ik die in de ondertitel van mijn boek *Metapattern* expliciet vermeldde: *context and time in information models*.

Oude voert de tijd(factor) ook op die hij kenmerkt als (p. xxv) “opeenvolgende momenten.” En zulke opeenvolging is allang (!) door-en-door kwantitatief.

De knoop waarin Oude zichzelf verstrikt, heeft hij voor zover ik kan nagaan aangelegd door zijn aanname (p. ix)

dat kwaliteit vooraf gaat aan kwantiteit.

Is dat “vooraf” soms geen – geval van – kwantificering? Door nevenschikking kunnen zulke begrippen (pas) vruchtbaar op elkaar worden betrokken; zie *Anatomy of Contragrammar* (2003). Het contragram is bedacht door J.D. Haynes. Samen schreven wij *The Relationship between Metapattern in Knowledge Management as a Conceptual Model and Contragrammar as Conceptual Meaning* (in: *Proceedings of the First Workshop on*

Philosophy and Informatics, Deutsches Forschungszentrum für Künstliche Intelligenz, research report 04-02, 2004).

Oude zit qua ... kwalificering nog goed door met betrekking(!) tot een ratio te stellen dat teller en noemer (p. xxvi) “niet uitwisselbaar zijn.” Hij maakt echter prompt een beginnersfout, nota bene in kwalitatief opzicht, door als het ware ervan af te leiden dat op basis van ratio (p. xxvi) “een symmetrie [...] bestaat.”

Zolang teller en noemer nog niet – nader – gespecificeerd zijn, is het toegestaan ze op z’n Metapatroons te beschouwen. Bijvoorbeeld, een student (ratio) is een mens (teller) die in opleiding (noemer). Volgens Oude’s (p. xxvi) “regel van de rationele verhouding” is de volgende uitspraak dan “hetzelfde:” een opleiding (ratio) is een mens (teller) in student (noemer).

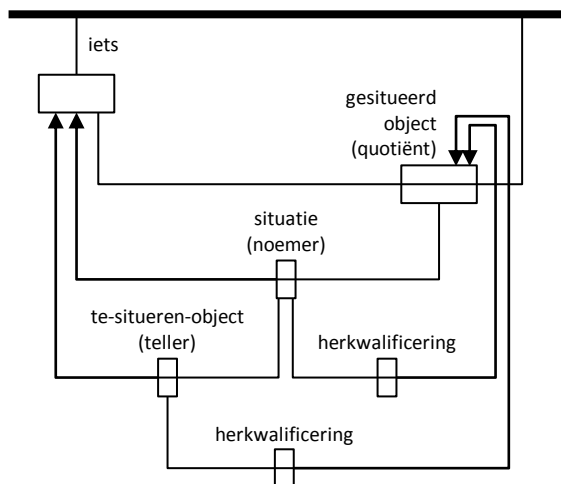
Ik zou niet weten wat dat betekent ...

De claim van Oude luidt dat (p. xxv)

de bekende kwantitatieve rekenkunde ontstaat [...] door extra beperkingen op te leggen [aan zijn] kwalitatieve rekenkunde.

Hij blijft daarvoor echter geheel binnen het – kwantificerende – vorm-is-inhoud schema van traditionele logica. Dat levert prompt kwalitatieve nonsens op. Ja, het zal best dat zijn rekenkunde in kwantitatief opzicht iets zinnigs biedt. Maar dat is dan, omdat hij zich van meet af aan kwantitatief oriënteert.

Als bonus heb ik hier een ruw Metapatroonmodel opgenomen van ... Metapatroon. De toepassing op quotiënt komt (dus) ook tot uitdrukking, inclusief de mogelijkheid van recursieve ontwikkeling van teller en/of noemer als op hun beurt een quotiënt, enzovoort. Als gevolg van kwalificaties, zeg ook maar inhoudelijke verschillen, is er geen spoor van symmetrie te bekennen.

Dit model herbergt de suggestie dat (de) teller zoiets als dubbel gekwalificeerd is, zowel door situering in quotiënt als daarbinnen vervolgens in noemer. Of zinvol is? Een model kan altijd anders ...

Wellicht ben ik vooringenomen door voorkeur voor visualisering, maar naar mijn idee kan gedisciplineerde visuele notatie experimenten met ordening van betekenissen sterk bevorderen. Het voordeel heb ik in *Overzicht met precisie* (2013, p. 2) nogmaals benadrukt:

Vanwege [...] omslachtigheid met symbolische notatie verdient een visuele notatie de voorkeur voor (conceptuele) informatiemodellen met Metapatroon. Dat bevordert overzicht (en is als taal eenvoudiger, vooruit, minder ingewikkeld te hanteren).

In Essence-publicaties waarin Essence-taal-1 beschreven staat c.q. gebruikt is, valt in een oogopslag te herkennen dat daarvoor óók de visuele notatie van Metapatroon nagebootst is. Ik herhaal dat deze notatie een formele uitdrukkingwijze is.

Als er iets is, dat Oude (p. xxv) “uiteenzet” met zijn rekenkundig intermezzo is het ... Metapatroon. Toegespitst op “ratio” zijn teller en noemer a priori gekwalificeerd. Dat zijn ook precies twee samenstellende delen.

Voor *Qualitate Qua* resp. Essence-taal-2 geeft Oude aan dat een resulterende positie de samenloop is van een willekeurig aantal – andere – posities. Vanuit dat vertrekpunt is het overbodig aan te geven dat een (p. 43)

sequentie [door] herhaalde toepassing [posities met meer dan twee samenstellende delen] uiteenrafelt tot een rijtje tweevoudige [samenlopen].

Het getal twee past voor het aantal samenstellende delen toch in willekeur? Er is wel een grenswaarde nodig voor het geval van een enkel samenstellend deel. Daarvoor staat ook in Essence-taal-2 onveranderd de horizon getrokken, zij het met een gewijzigde naam. Het heeft er alles weg van, dat Oude’s reductie tot tweevoudigheid een restant is van zijn plagiaat van Metapatroon.

Als reductie heeft “sequentie” voor Essence-taal-2 echter geen belang. Voor Metapatroon vormt het tweetal samenstellende delen geen specifiek numeriek geval van verbijzondering, maar betreft met toevoeging van hun kwalificaties het beginsel van de (ene) verbijzonderingsmethode.

Verderop geef ik aan, hoe Oude een structureel probleem veroorzaakte door opheffing van de binaire samenstellingsvoorwaarde, terwijl hij wellicht meende zo’n probleem op te lossen. Mis, dus.

Wat Oude (p. 44) “suspensie” noemt, is niets anders dan Metapatroons opwaartse verbijzondering.

Waarom in *Qualitate Qua* zoveel nieuwe c.q. onbekende woorden staan, laat zich moeilijk verklaren van een auteur die beweert de relativiteit van hoedanigheid te bepleiten. Daar helpt nu net context bij. Met nodige en voldoende verduidelijking van context doet een specifiek woord er feitelijk niet toe, dwz dat is willekeurig. Dat kan daarom een redelijk vertrouwd woord zijn, waarom niet, wat moeite van nieuwe contextualisering kan besparen.

In zijn evaluatie van Metapatroon vermeldt Oude tevens enkele “gebruiksdrempels” (*Semantiek op stelselschaal*, bijlage C, p. 41). Daar staat gewenning aan taalgebruik echter niet bij.

Omdat ik Metapatroon op m’n duimpje ken, omdat Oude met “kennisleer” feitelijk Essence-taal-2 toelicht (waarvoor hij overigens veel meer begrippen en – nieuwe – woorden nodig heeft dan in *The Essence language, version 2*) en omdat ik destijds een analyse maakte van het onderscheid van Essence-taal-2 met Essence-taal-1, lukt het mij redelijk om zijn “idee” te peilen. Ontdaan van poespas blijkt Essence-taal-2 als opvolger van Essence-taal-1 evenmin origineel. Ik herhaal dat versie 2 inderdaad géén integrale, gedetailleerde nabootsing is van Metapatroon (hoewel Oude nabootsing op onderdelen voortzette).

Waarop Oude met Essence-taal-2 uitkomt, is gewoon ... entiteit-relatie modellering (ERM). In de euforie van vermeende ontdekking beseft hij dat kennelijk niet, maar iets anders kan ik er echt niet van maken.

Het tragikomische zie ik er wel van in: van het ene in het andere plagiaat tuimelen, dat vergt ongetwijfeld bijzondere behendigheid.

Waarop baseer ik mijn oordeel? Ik bedoel uiteraard omtrent de totale overeenkomst van Essence-taal-2 met ERM.

Wat Oude een positie noemt, gaf Peter P-S. Chen in zijn artikel *The Entity-Relationship Model – Toward a Unified View of Data* (in: *ACM Transactions on Database Systems*, Vol. 1, No. 1, maart 1976, pp. 9-36) de naam entiteit. En (p. 10)

[a] *relationship* is an association among entities.

Dat kunnen n entiteiten zijn, elk aan de relatie deelnemend in een bepaalde rol. Zoals Chen nogal tautologisch formuleert (p. 12):

The role of an entity in a relationship is the function that it performs in the relationship.

Daardoor is op haar beurt ook die relatie hetzelfde als wat Oude een hoedanigheid noemt. En recursie, herhaling dus, is gevestigd doordat een relatie-annex-hoedanigheid op zijn beurt als entiteit-annex-positie in aanmerking komt voor deelname aan verdere relaties/hoedanigheden. Oude noemt het (p. 18) “de voortbrengingsverhouding,” maar structureel is er wederom géén verschil.

Dat een relatie (lees ook: associatie) kan fungeren als entiteit kreeg later met zgn object-rol modellering (ORM) explicieter status, maar dat betreft slechts een klein accentverschil; zie bijvoorbeeld *Conceptual Schema & Relational Database Design* (WytLytPub, 1999) door T.A. Halpin.

Wat Oude met *Qualitate Qua* beoogt, is een (p. xvi) “dieptestructuur opspannen.” Hijzelf beweert, zoals ik al aanhaalde, dat (p. xvi)

woorden systematisch vervangen door andere [...] structuur nota bene onverlet laat. Het enige dat hij voor *Qualitate Qua* gedaan blijkt te hebben, is zulke terminologische vervanging. Vooruit, onder het mom van “een samenhangende filosofische basis” heeft hij er nogal wat ónsamenhangends bijgehaald. Pas door dat allemaal links te laten liggen, raakt duidelijk zichtbaar dat Essence-taal-2 hetzelfde is als ERM c.q. ORM. Zoals hijzelf, terecht, aangeeft is dat oordeel een kwestie van structuur.

Voor Oude is de nuchtere vaststelling dat hij ERM/ORM aanprijst, maar dan schier onnavolgbaar gemaakt door o.a. filosofisch dilettantisme, stellig een teleurstellende boodschap, mocht hij in staat zijn er aandachtig naar te luisteren. Ik ben maar de boodschapper ...

Metapatroon onderscheidt zich wel degelijk van entiteit-relatie resp. object-rol modellering. En vanzelfsprekend staat dat ... controleerbaar gedocumenteerd. Zie voor uitleg o.a. mijn opstel *Modifying Object-Role Modeling into Situated-Object-Behavior Modeling with Metapattern* (2013). Alles bij elkaar over Metapatroon is overigens geactualiseerd beschikbaar in *Metapatroon, handboek stelselmatig informatieverkeer*.

Het meest opvallende overblijfsel van het plagiaat van Metapatroon is in Essence-taal-2 de horizon. Die grens(waarde) had in *The Essence language, version 2* de naam orakel gekregen. Die naam heeft Oude in/voor *Qualitate Qua* “vervangen” door (p. 29) “lot.” Dat vertegenwoordigt volgens hem “het niets” c.q. “het toeval.” Hij noemt het hem welbekende Metapatroon-begrip in zijn uitleg, maar Metapatroon noemt hij daarbij ‘uiteraard’ – de aanhalingstekens staan hier voor machteloze ironie – wederom niet (p. 13):

Toeval is de horizon van alle mogelijkheid.

Toen ik Oude uitvoerige voorlichting gaf om hem tot gedegen evaluatie van Metapatroon in staat te stellen (waarvan ik het resultaat met bijlage C van *Semantiek op stelselschaal* geslaagd acht en waarde), was de noodzaak van horizon als grenswaarde zowat het lastigste om tot hem te laten doordringen. Qua naamgeving heeft het vervolgens een grote vlucht bij hem genomen. De opgeblazen voorstelling doet er echter niets aan af dat het structureel gaat om het óngewijzigde Metapatroon-begrip in kwestie (p. 13),

[o]mdat toeval ook moet kunnen deelnemen aan het voortbrengen van nieuwe posities[.]

Klopt, met trefwoord horizon is de oogst in *Hallo Paul* weer rijk.

Als verteller in de ik-persoon van die “21 paragrafen” vermomde Oude zich als *Qualitate Qua*. Zodoende toont zijn humorloze pretentie zich grenzeloos. Die maskerade is natuurlijk ook flauwekul. Voor die “21 paragrafen” is het Oude gebleven die (over)schrijft, niemand anders.

Hoe Oude “een samenhangende filosofische basis” probeert te vormen, lijkt mij vooral voor hemzelf onbegrijpelijk uit te pakken. Dat leid ik af uit zijn kennelijke onvermogen om te beseffen dat hij met *Qualitate Qua* c.q. Essence-taal-2 helemaal niets nieuws bedacht, precies zoals hij met Essence-taal-1 allesbehalve vernieuwend was. Sterker nog, door voor mij met Information Dynamics als uitvinder het “levensonderhoud” met Metapatroon feitelijk te blokkeren, belemmert hij vernieuwing zelfs ernstig. Want hoe valt dat werk zonder enige beloning vol te houden?

Ik zie het niet als mijn taak om *Qualitate Qua* compleet uit te pluizen. Ja, er zijn nog meer passages waarin Oude m.i. rechtstreeks put uit mijn werk. Dat geldt ook voor de afwijzing van, in zijn woorden (p. x), “vooropgesteld onderscheid tussen [...] statica en dynamica” en de daardoor ingegeven relativisering van (p. 48) gangbare “paradigma’s zoals [...] service-oriëntatie.” Zoek het maar in *Hallo Paul* op.

In verband met zgn service oriented architecture (SOA) is mijn opstel *Informatiediensten in relativiteitsperspectief* (2009) extra van belang. Er was sprake van dat Oude en ik samen een artikel zouden schrijven. Daarvoor stuurde ik hem vlot een concepttekst. Omdat ik vond dat hij die SOA nog te absoluut opvatte, legde ik nadruk op een “[e]venwichtige opzet [...] volgens een informatiekundige relativiteitstheorie” met de nota bene uitgesproken stelling: “Metapatroon biedt aldus zoiets als de informatiekundige relativiteitstheorie.”

Is het voor de zoveelste keer louter toeval dat Oude in de ondertitel van *Qualitate Qua* rept van “bondige relativiteitstheorie van werkelijkheid, taal, mens & getal”?

Maar wat voor reactie gaf Oude op mijn concepttekst? Hij liet er niet het minste over horen. In plaats daarvan stuurde hij mij op zijn beurt een uitgebreide concepttekst. Daarvoor gebruikte, herstel, misbruikte hij reeds het procedé – let wel, dat was al vlak ná zijn evaluatie van Metapatroon waarvoor hij er uiteraard niet aan ontkwam om Metapatroon concequent met naam te noemen – om weliswaar Metapatroon te beschrijven, maar onvermeld te laten. Zoals u in *Hallo Paul* kunt nalezen, maakte ik daartegen prompt bezwaar. Ik dacht dat daarmee de kous af was ...

Pas enkele jaren later ontdekte ik dat Oude ‘zijn’ tekst reeds in 2011 nagenoeg ongewijzigd gepubliceerd had. Dat is het genoemde artikel *Context for Concepts*. Er staan twee co-autoren bij vermeld, maar die hebben aantoonbaar – want ik heb de vergelijking gemaakt met wat Oude eerder aan mij stuurde – niets toegevoegd. Eén van hen, Roel Stap, was tevens betrokken bij fase 1 van het Essence-project, zodat hij geweten moet hebben van het plagiaat waaraan hij ook met dat verdere artikel als co-auteur meewerkte. Zijn naam staat er op; hij is dus medeverantwoordelijk, het is niet anders.

Als habituele plagiaris vergrijpt Oude zich vooral fragmentarisch. Dat schetst hij met zoveel woorden haarscherp met het portret van hemzelf als kind in een snoepwinkel.

Door (p. xii) “dit opportunisme” dreigt het gevaar dat hij opbouwende samenhang verwoest ipv bevordert. Dat is inderdaad precies wat er gebeurt. Eerlijk gezegd begrijp ik nog steeds niet waarmee hij bezig is, want daar schiet hijzelf zeker op wat langere termijn natuurlijk ook niets mee op.

Als hoofdpunt wijs ik nog wel precies aan waar hij het spoor voor stelselmatig beheersbare betekenisvariëteit bijster raakte. Dat is gebeurd toen Oude de voorwaarde opofferde die organiek hoort bij hoedanigheid. Hoedanigheid is principieel vàn iets vòlgens iets. Ingewikkelder is “de kern van [m]ijn gedachtegoed” niet als het op professionele informatiemodellering op stelselschaal aankomt. Metapatroon, dus. Met subjectief situationisme inclusief semiotische enneade als grondslagen, punt.

Dankzij de radicale formalisering van contextuele c.q. situationele verbijzondering door het principieel tweeledig – ach, waarom zou ik het voor de verandering eens niet zo noemen? – quatiënt vàn/vòlgens (inclusief horizon als nodige en voldoende grenswaarde voor behoud van eenduidige toepassing), borgt Metapatroon stelselmatig, dwz praktisch open bereik van de vertrouwde betekenis van hoedanigheid. Dat heeft Oude destijds door evaluatie van Metapatroon scherp leren inzien. Dat kàn niet anders, want hij roemt Metapatroon als (*Semantiek op stelselschaal*, bijlage C, p. 37)

een kale en abstracte taal; het kan maar één ding en dat is contextueel verbijzonderen. Met de diefstal van Metapatroon behield hij nota bene vooral dat begrip voor Essence-taal-1 (*Essence taaldefinitie en denkwijze*, p. 7):

De Essence-taal[-1] bestaat uit één primaire constructie: contextuele verbijzondering.

Wat (p. viii) volgens Oude

zich gaandeweg ontwikkelde [...] in het Essence-project zie ik vanuit mijn perspectief daarom principieel als het verlies (!) van die voorwaarde voor contextuele verbijzondering op stelselschaal. Oude zag daarin “gaandeweg” kennelijk een nodeloze beperking. Zo van, is een middel niet opener zònder?

Hoe dan ook, in Essence-taal-2 is dat vaste ritme verlaten. Wat dat ritme is, staat beknopt nogeens aangegeven in *Get into the rhythm of Metapattern* (2013).

In de beschrijving met *Qualitate Qua* lijkt beginnend besef doorgedrongen, dat de ene beperking niet zomaar kan worden losgelaten, maar door een andere vervangen moet worden. Kortom, er hangt wel degelijk een prijskaartje aan. Voor stelselmatige consistentie blijft immers de behoefte aan c.q. noodzaak van regulerende voorwaarden bestaan, want de reële variëteit waarvoor het middel moet passen is ongewijzigd.

In artikel 13 (pp. 37-38) doet Oude een krakkemikkig voorstel voor voorwaarden. Daarvoor somt hij “zes mogelijke leestekens” op. Haha, met het kruisteken “voor voorbijheid.” Er is geen zicht op uitputtende dekking. Dat is niet zozeer gevolg van het openstellen van samenloop voor een willekeurig aantal samenstellende delen (ipv twee volgens Metapatroon). Wat zich wreekt, is hun a priori kwalificatie. Daarin moet dan achteraf worden voorzien. Dat vergt reparatie in een ruimte met oneindige mogelijkheden tot kwalificering en daarvoor is afgezien van de principiële onmogelijkheid ook eenvoudigweg geen ... tijd.

Wat biedt een praktisch optimum? Naar de aard van de stelselmatige opgave gaat het om onderling ònlosmakelijke criteria, zoals flexibiliteit en beheersbaarheid.

Een professional kenmerkt zich door discipline, dwz een productieve beperking. Voor wie op de Oosterse tour wil, vooruit, daar gaat het om met een zenceremonie.

Metapatroon draagt in zichzelf een radicaal beperkte betekenis. Het beoogde effect is, dat de ontwerper met Metapatroon als gereedschap juist de minste beperking kent voor òrdening van reële, inclusief veranderlijke, betekenisvariëteit.

Als Oude meent dat hij (p. v) “[d]oor de samenwerking met Pieter Wisse geïntrigeerd geraakt [is] door een idee,” lijkt hij vervolgens dat idee van optimale ontwerp- c.q. modelleerdiscipline kwijtgeraakt te zijn – nou ja, voor zover hij het ooit te pakken had – ipv

“gaandeweg ontwikkeld [te hebben als] een krachtig ontwerp- en analysemiddel.” Met Essence-taal-2 is die stelselmatig geborgde kracht inderdaad wèg.

In Essence-taal-1 stonden die voorwaarden nog ‘goed,’ dwz exact gelijk aan Metapatroon. Tja, dat is dus plagiaat.

Met Essence-taal-2 c.q. *Qualitate Qua* heeft Oude – de grondslagen voor – methodische beheersing op stelselschaal geruïneerd. De claim van oorspronkelijkheid blijft vals, zij het dus nu met betrekking tot ERM/ORM.

De aanwijzing van Essence-taal-1 als Metapatroon is kinderlijk eenvoudig. Het bewijs ervoor kan zeer beknopt blijven en valt als het ware op te scheppen; nogmaals, zie o.a. de notitie *Zoek de verschillen!*

Het kost daarentegen enige moeite om Essence-taal-2 te duiden als ERM/ORM. Dat komt m.i. omdat Oude in verwarring is. Voor “een samenhangende filosofische basis” oriënteert hij zich kennelijk nog altijd op waardoor hij dankzij Metapatroon (p. v) “geïntrigeerd geraakt [is].” Door zijn feitelijk onverhulde dedain voor filosofen, komt hij er overigens niet gestructureerd verder mee, integendeel.

Voor de modelleertaal is hij met Essence-taal-2 van Metapatroon afgeweken. Daarvoor kan hij een strikt methodische reden gezien hebben, te weten het opvoeren van flexibiliteit. Wanneer dat ten koste van beheersbaarheid gaat, pakt dat per saldo echter prompt nadelig uit. Als maximalisering van flexibiliteit inderdaad de reden is, zal Oude zich van nadelig effect op beheersbaarheid nog niet bewust zijn.

Een andere reden voor wijziging van Essence-taal-1 zou kunnen zijn dat hij ‘zijn’ Essence-project wil voortzetten (en daarvan heeft het met *Qualitate Qua* alle schijn). Door de ophef naar aanleiding van klachten over plagiaat en subsidiefraude (en onrechtmatige staatssteun) zag hij zich dan genoodzaakt om, over hoedanigheid gesproken, Essence-taal-2 zodanig van Metapatroon te laten afwijken dat hij voortaan een beroep kan doen op zgn onderscheidend vermogen. Qua Metapatroon vind ik dat gelukt, nou ja, met uitzondering van de horizon dan. En dat Essence-taal-2 hetzelfde is als ERM/ORM, daarover maak ik me graag minder druk (zij het dat aan het Essence-project geen gemeenschapsgeld meer besteed mag zijn). Wie zich laat imponeren door *Qualitate Qua* snapt er kennelijk zó weinig van, dat niets meer helpt.

Om op de verwarring terug te komen, zijn basisbetekenis van hoedanigheid is anders dan wat Oude hoedanigheid met de modelleertaal wil laten betekenen. Volgens zijn taalbetekenis is hoedanigheid niet langer wat het ene iets hééft in bepaalde omstandigheden. Hij geeft er met/voor Essence-taal-2 de betekenis aan van een samenloop van een willekeurig aantal ietsen. De complete verzameling van zulke samenstellende ietsen kan je dan wel omstandigheden noemen, maar de selectieve eenduidigheid van contextuele verbijzondering à la Metatroon is verstoord.

Het is natuurlijk toegestaan om een bestaande term te benutten met/voor een vooralsnog onvertrouwde betekenis. Kwestie van wennen, nietwaar? Het is echter nodeloos problematisch indien zowel de betekenis in kwestie allang bekend is, als een term ervoor vertrouwd ... zoals dankzij ERM/ORM ... waarvan verwacht mag worden dat Oude als zelfverklaarde vakman ervan terdege op de hoogte is. En het is nogeens extra nodeloos moeilijk door een “basis” te suggereren die althans daarvoor niet ... de basis biedt. Ofwel, als beschrijving van Essence-taal-2 gaat *Qualitate Qua* niet over ... qualitate qua, althans niet wat ‘we’ als betekenis ervan verwachten. Geloof Oude dat arrogantie overtuigt? Wie (p. xii)

waarschijnlijk nooit serieus [heeft] overwogen dat Essence[, of wat dan ook] gefalsificeerd zou kunnen worden,

is op zijn beurt geen serieus te nemen filosoof.

Nee, ik geloof niet dat hij het serieus meent door mij (p. v) “uitzonderlijke denkkraft” toe te dichten. Anders had hij allang van alles en nog wat op een normale manier van mij aangenomen. Maar wie weet ...

Het is natuurlijk absurd dat ik me genoodzaakt zie om te proberen hem op deze manier tot de orde te roepen. De hoop wil ik niet opgeven. Want dan kan ik wel ophouden met pogingen tot vernieuwende bijdragen. Wie helpt?